Давай, кохана, вибудуєм Храм,
хай в небі не блукаю вовкулаком.
Я там вже був. Я народився там,
і вернувся туди довічним знаком.
Але ще рано. Не прийшла пора,
котра візьме за руку, як дитину,
і тихо скаже: "Ниву доорав —
тож відійдемо разом на спочинок".
Іще не час. Ще не хитнувся світ
на куцій ниві швидкоплинних років.
Я відштовхнусь веслом кохання від
і сумнівів, і втоми, і пророків.
Оборонюсь від крику німоти
жагою серця серед тиші ночі.
Коли підеш зі мною небом ти,
то я, напевно, вже з путі не збочу.